

SETMANARI AUTONOMISTA D'ESQUERRES

Redacció i Administració: Canovelles, 6

INFORMACIONS DE LA COMARCA**GRANOLLERS****Hem de matar el caciquisme!**

Aqueixa és sempre l'exclamació que amb més sinceritat surt de's llavis dels polítics novells i, a més d'aqueixos polítics sincers que comencen, també parlen de *matar el caciquisme* tots els polítics que en són i en fan de l'ofici, tantost han perdut la confiança de les autoritats de la província i han d'esperar que es reconegui pel poble la raó i la justícia de les causes per ells defensades.

Això vol dir que del caciquisme tots en parlem malament, quan el qui caciqueja és el nostre enemic; mentre que quan governem nosaltres, o els nostres amics, per res ens volem ficar en si es caciqueja o si es governa amb justícia.

Realment, el cacic és sempre l'home representatiu del partit que està en front d'aquell en el qual militem. I per a ell, i per a tots els qui l'emparen, són sempre els impropis i les paraules mal sonants. Més, si bé tot quant acabem de dir són veritats que tots hem de reconèixer, tots els homes que han manat i manen — llevat de raríssimes excepcions — s'han sentit en son interior algunes cosetes d'aquell *rau rau* tant que amoïna al cacic. En una paraula: el microbi productor de la malura caciquista, entra en l'organisme de l'home i comença a desenvolupar-se i créixer, des del mateix instant en que l'home és revestit d'una autoritat, per molt minsa que sigui. Però, així i tot, *hi ha cacics i cacics*; n'hi ha «amb mida», i també d'aquells altres que tot ho avassallen sense la més remota noció dels deures d'uns ni dels drets dels altres.

El cas més monstruós d'aqueix caciquisme sense fre ens el dona la resolució arrencada al Ministre de la Governació pels homes de la *Lliga*, i que ha portat com a conseqüència la modificació de la Comissió Permanent de l'Ajuntament de nostra ciutat, amb la destitució del conseller i segon Tinent d'Alcalde En Manuel Pagès, i el nomenament dels senyors Prades (R.) i Gibert (M.); tots dos, com l'Alcalde, forasters.

De la capacitat política i administrativa, així com de les qualitats oratòries i altres condicions que adornen els nous tinents d'Alcalde, ja ens en ocuparem amb tota mena de detalls. Volem que tothom sàpiga els *motius* que han

tingut els senyors Prades i Gibert per a *sacri-ficar-se pel bé de la ciutat*; i estem segurs, seguríssims, que quan Granollers conegui les teories que desenvoluparan aquests senyors en el Consistori, o les entremaliadures que faran o intentaran fer per a defensar-se d'això que els correspondria pagar si l'Emprèstit es posés en vigor, tots els granollerins, amb una unanimitat de molt temps esperada, aplaudiran l'obra personal d'aquests nous valors que suara es destapen.

Però, senyors, ens apartarem del tema i és convenient tornar hi. Ço que per obra i gràcia de don Jaume de Riba i d'Espanya (abans Santiago) ha fet el Govern amb l'Ajuntament de Granollers, no té precedents. Aquest Ministeri, que no vol ésser dictador; aquests Ajuntaments constituïts de manera automàtica a fi de que representessin tots els sectors dels pobles, mentre i tant venien les eleccions i portessin als escons consistorials els qui de debò representessin la voluntat dels ciutadans, són igual que els de l'altra Dictadura: no mereixen cap consideració i són trets i canviats sols i únicament perquè el *senyor* així ho vol.

Abans d'ahir, divendres, l'Ajuntament, reunit en sessió extraordinària, destituí del seu càrrec el "revisor" especial, Emili Rossell i Montané (el de les plaques), que fou nomenat per l'Alcalde, senyor Rosàs, perquè furgués en els comptes d'administracions municipals passades i fassis mesos que hi furgava inútilment.

Perquè la separació del senyor Pagès de la Comissió Permanent de l'Ajuntament, sols respon a una venjança caciquista

¿Què feia el senyor Pagès a l'Ajuntament? Fiscalitzar l'obra que suara portava a terme el Municipi, apoiar tot quant era en bé de la ciutat, ho i ajudant a que es fes llum en tot quant es referia a actuacions passades, i molt particularment de les compreses entre els anys 1923 i 1929. Nosaltres no sabem, malgrat i que el senyor Gibert va dir que «alguna cosa devia haver fet», que el senyor Pagès s'hagi oposat a res ni a cap millora per a la ciutat; nosaltres esperem que ens diguin quins motius han alegat els nous caciquets de Granollers per a portar a l'ànim del senyor Governador la necessitat d'aital destitució. Voldríem que el senyor Rosàs, el senyor de Riba i tots els senyors que han intervingut en aquest assumpte, es justificuessin; que tinguessin la gallardia de demostrar públicament que el senyor Pagès havia d'ésser tret del Consistori. I voldríem que així ho fessin, perquè estem segurs que no podrien alegar cap raó sino aquella que sempre te a punt el prototípu del cacic: «perquè aquesta és la meua voluntat», «perquè així ho vui jo», «perquè sóc l'amo i vui manar» I amb aquestes raons, estem segurs que tots els homes d'esperit liberal hi hauríem d'estar conformes (?); fins i tot els liberals d'en Romanones.

Però no ens trenquem el cap. Els polítics d'ofici que com don Jaume de Riba (abans Santiago) podien escriure a «La Veu de Catalunya» del dia 24 de maig de 1924 el que ja copiarem en l'edició del 20 de juliol de LLUITA, és que coneixen bé totes les armes que han d'esgrimir el cacic. I com que ell és avui el cacic màxim d'aqueixes terres, es proposa aconseguir-ho tot del Govern Civil. No obstant, podria succeir que s'equivoqués; perquè ell, tot i ésser tan intel·ligent, és fet i pastat per a presidir reunions de concellers que després de cinc sessions, amb totes les millors valors ciutadanes, resulta que passa el que va passar abans d'ahir.

Granollerí

El conseller senyor Aymerich, delegat de l'Escorxador, amb les normes per ell portades a la pràctica en el pes de bestiar mort es gaudeix de 680'42 pessetes mensuals.

La seva desaprensió fa que a espalles del càrrec, pugui tenir un sou molt més gros que el de l'Alcalde.